

# MISJONITEATED

Nr. 12

14. detsember 1935

XIV aasta

## Raastundest või kofusetundest?

Kui küsida, mis meid õhutab heategevusele, siis saame vastuse: kaasinimeste häda. Ja kui keegi liige eneselt küsib, millisel põhimõttel ma töötan, siis on vastus: selleks, et minu mõju ja võimed võiksid tõsta meie koguduse nime maailmas. Teiste sõnadega, kaasinimeste häda ja koguduse hea nimi õhutavad meid heategevusele.

Müüid laseme Kristuse õpetustel õhustada, mis peaks põhjustama meie teenimise.

Kirjatundja tuli Jeesuse juure ja ütles: „Ma tahan sinu järele käia kuhu ja iial lähed!“ (Mat. 8, 19.) Kristus õhkis jüngerid, tal oli tarmis järelläijaid. Müüid avanes haruldane võimalus, võita järelläijaks kirjatundja, kõrgesti haritud ja juure mõjuga mees. Kuipalju kasu pidi saama selle mõjurikka mehe tegemis! Aga Kristus liikkas ära tema ettepaneku sõnadega: „Rebastel on augud ja lindudel on taeva alla pesad, aga Sinimehe Pojal ei ole mitte, kuhu ta pead võiks panna.“ Kas Kristus ei oleks pidanud jeda juurt ettepanekut vastu võtma! Miks ta ei teinud jeda?

Meil ei tarvitse tulla mingit wabandust Issanda teguviisi jaoks. Teises kohas, kus räägitakse ta juurest lõkkutulekust, on öeldud: „Ja temale ei olnud tarwis, et keegi inimesest pidi tunnistama, sest ta mõistis, mis inimese sees oli.“ (Joh. 2, 25.) Seda tõiasja, et Kristus teab, mis inimese sees on, ei tohi lasta silmi, kui ajame Issanda teenimisele. Kristus ei waata inimese peale, ta ei waata tema kõrge seisukoha peale, waid ta näeb jüdant, ja ta teab, mis on warjatud inimese siseelus. Ta tunneb ära mõtete tõelised põhjused. Kus ta näeb isiksust ja ustavust, seal ta võtab mõlemad vastu. Kus aga tuleb õile ainult isik, seal liikkab Kristus tagasi. Kristuse juures ei tule küsimusse haridus ja võimed, waid temale on tähtis, et teataks, kes Ta on ja mis Ta on teinud meile. Seda Issand võib kasutada, on need, kelles Ta on saanud kõige, aga mitte need, kes kujutlevad, et nende teenimine on isearalise wäärtusega.

Kristus seab ka üles tingimused järelläimiseks. Ta ütleb: „Kes oma risti ei kann ja minu järel ei käi, see ei wõi mu jünger olla... Nõnda ka igakõiks teie seast, kes ei jäta maha kõik, mis temal on, see ei wõi mu jünger olla.“ (Luuk. 14, 26. 27. 33.) Nende sõnadega Kristus kaotas igajuguse enesearmastuse ja eneseluupidamise. Ta loobub neist jüngerist, kes Teda ei ajeta esikohale.

Ta loobub sellest teenimisest, mis tuleb ainult kaastundest nende vastu, keda Ta on ostnud oma weraga. Ta loobub sellest teenimisest, mis on inimlikult kaastundest koguduse vastu. Keegi ei peaks mõtloma, et Sumala töö lähets tagasi ilma tema võimeta ja mõjuta. Keegi ei peaks hellitama mõtteid, et kogudus koosneb armetuist, mõjutuist inimestest, nii et ta peab armetule rahwale tegema nime, pakkuma oma teeneid. Tingimus jääb samaks: risti kanda Tema pärast, armastusest Tema jaoks.

Aga sellega ei ole küsimus veel küllalt lahendatud. On olemas õhustam „pead“, mis igale järelläijale määrab ülesande. Kes Jeesuse peale on waadanud, jellele makjab Jeesuse käik: „Mingel!“ Jeesust tunda tähendab Teda ilmutada maailmale. Seal jääb ära kõik oma kajakupüüdistlus. Seal makjab sõnakuulmine. Diget Jeesuse järelläijat ei pruugi alati ülesti weenda, et ta peab midagi tegema Jeesuse jaoks. Teda ei ole tarwis kiita, et tema võimed ja isiksus toovad kogudusele juurt kasu, kui ta võtab osa heategevusest. Tal ei tulegi mõttesse, et ta on midagi juurt ja et ilma temata ei saada läbi. Ta ei laje end juhtida ainult kaastundest. Tema juures on Kristus esikohal. Kristus awaldub temas ja temaga, elus ja heades tegudes. Kes ei esita jeda seisukohta kõigest jüdamest, see ei ole veel Kristuse jünger.

Kirjatundja, kes tuli Snnistegija juure, pidas tema kõnet liig kõwaks. Ta käis küll Jeesuse järel, sest teised jüngerid palusid, et Jeesus lubaks tal olla nende keskel. See järelläimine aga ei olnud Jeesuse tahtmise järele. Jeesus ainult lubas. Mis oli aga tulemus? See kirjatundja sai mapi, kandis jeda kuni omastas ühust raha. See aga ei olnud kõige hullem, waid ta andis juuandmisega ära oma Issanda. See oli Juudas. Ta ei tahtnud risti wõtta enda peale Jeesuse pärast. Mõttles, et Jeesus on temale veel wõlgu tema mõjuwõimu tõttu. Ei olnud kofusetundlik oma õpetaja käsu peale. Ja läks wiimati põhja ühes oma juurte wõimetega ja eneseluupidamisega.

Mitte ainult inimlik kaastunne teiste wõi Sumala töö jaoks! Sõnakuulmine, kofusetunne peaks wõtma meie parimad jõud oma wõimu alla Kristuse auks! Võiks see olla põhjuseks ka meie eesolewale heategevusele.

S. Rudy.

# Hingerahu

## Mida peab eneses ära nägema

Uju õnnistus on hingerahu. Ujuga võime omandada hea, rahuliku, õnneliku tunde. See on jeesmine rahu, mida annab Issand. Ta ütleb: „Oma rahu annan ma teile, oma rahu jätan ma teile;“ „Rahu olgu teiega!“ Brohwet Jesaja ütleb Issanda sõnad: „Oh, et ja oleksid mu käsksid tähele pannud! Siis oleks su rahu olnud kui jõgi, ja su õigus kui merelained.“

Millal on hingerahu, ja millal seda ei ole? Hingerahu on õige hingelise seisukorra puhul. Ja üft ongi õige hingeline seisukord. Wõtame näiteks uju laiemas mõttes: Mind kutsutakse kuhugi, ja ma kindlasti luban homme olla seal. Ma jään usuga oma lubaduse juure ega hakka kahtlema võimaluse juures. On ju palju põhjust äkiliseks surmaks, ja ma oleks võinud hakata kahtlema, kas homseni elangi, kuid ma ei tee seda. Kui saan kogu aeg olla usus, et lähen, siis on hinges rahu; kui aga hakkan kujutlema võimalikke takistusi ja õnnetusi, siis tekib hinges pinewus ja kaob rahu. Hingelise pinewuse puhul on halb tunne; südame ümbruses on paifitus ja valu. Säärane halb sisetunne on närwide ülepingutusest ebaõige hingehoiaku tõttu. Olgu see lihtjaks näiteks hinge rahust ja rahutusest.

Üft kirjutas mõttes on üft Sumalasse. Inimesel on tarwis uskuda ja tunnetada Jumalat. Kui ta usub kõigest hingest, siis on waba ja rahulik, rõõmus ja õnnelik ning edukas. Kui ta aga hoiab end kuidagi selle wastu, nii on hinges rahutus.

Oma sisetunde järele võib igati ära tunda, kui täielik või puudulik on tema üft. Igati wadaku, mis ta oma hinges läbi elab. Kas mõned asjad ei käi väga hinge peale, mis valmistawad terawat valu. Võib tulla ette niisugune asi, et inimene tunneb end küll väga õigena ja usklikuna, aga miski käib kangesti hinge peale. Pange tähele, milline tunne on teil oma hinges, kui kadestate, nurijete, armustate või taga räägite. Miks te seda teete, mis on selle tõukeks? Eks see ole rahutu ja rõhutu tunne! Te olete nagu sunnitud seda tege- ma. Teie rahutud tunded ei anna mahiti muu peale mõelda ja olukorraga leppida. Te ei saa olla pikameelega ja kannatlik; usklik aga peab olema pikameelega ja kannatlik. Kui meel miski käib hinge peale ja sealt võib rõõwida rahu, siis on see sellest, et ei ole meel usust õigeks saadud, waid on tarwis ümberpöörumist ja meeleuutmist.

Kristus eitas oma tähendamissõnadest järele- seid hingelisi momente. Kadunud poja loos on see väga iseloomustaw. Noorem poeg saab oma oja warandusest kätte, läheb mõõrsile ja pillab selle ära. Wiimati tuleb närusena tagasi ja isa wõtab ta juu-

rejooneliselt wastu: noormees pannaife riidesse, ta- petakse nuumwajikad ja peetakse rõõmupidu. Wane- mat poega aga ei ole kodus. See jõuab koju alles siis, kui rõõmupidu on alanud. Ta kuuleb juba eemalt rõõmsaid häälikusi ja üllatab, mis nüüd lahti. Sures saab teada, et tema wend on tulnud ka- gasi ning tema pärast on tapetud nuumwajikad ja ollakse rõõmsad. Tema peast käis läbi mõte, kui- das wend on talitanud ning nüüd saab pealegi järease tähelepanu ojaliseks, ja see mõte lõikas te- ma südamesse otse kui nuga. Mõte, milles ta wõrdles ennast wennaga, walmistas talle walu ja arwuse — hingeline seisukord wiibaneolekul — nii, et ei tahtnud fiskegi minna. Kõik teised olid rõõm- sad kadunud poja tagasitulekust, aga wanemale po- jale käis see rabawalt hinge peale.

Teine jamane näide on wiinamäe töölisteist. Ühed töölijed palgati warahommikul ja neile lubati päe- wapalgaks üks teenar. Teijed läksid tööle kolman- dal, kuwendal, üheksandal ja üegi üheteistkümmen- dal tunnil, ning neile lubati maksta seda, mis on õige. Tööpäewa lõppedes kutsuti töölijed töölt ja neile kõigile makseti palgaks üks teenar, alates wi- mastest ja lõpetades esimestega. See asjaolu, et wiimjed said sama palga kui esimesjed, käis esimes- tele kangesti hinge peale ja nad olid nii kibestunud, et hakkasid nurijema tööandja peale.

Niijama võib üks kui teine asi käia meie hinge peale, mis meile valmistab väga kibestunud tun- de. Me võime jattuda järeasesse kimbatusse, et ei saali teatawat inimest, ei tema tegu ega olekut. Sellest tuleb hukkamõistmine ja tagarääkimine. Waadake iseennast ja teisi ning jõudke selgusele, miks on lahimeel, ükskõikus, kahtlus, kadetus, nur- rin, kartus, ahastus?

Üft iseenejett võib valmistada järease kindla rahu hinges, et miski asi ei saa seda rahu rikkuda. Olgu häiriw põhjus kui suur, aga see ei kõiguta. Säärasjett usumehi me ju tunneme nii piiblist kui ka ajalooft. Silsam eeskuju ise on Kristus. Pau- lus ütleb: „Kes võib meid lahutada Kristuse ar- mastusest? Kas wiletjus, ahastus, tagariisamine, nalg, alastus, häda või mõõ? Ma olen see peale julge, et ei surm ega elu, ei inglid, ei wärstid ega wägewad...“

Millest tuleb hingerahutus? Miks jattume ta- jakaaluft wälja? Miks ei saa kindlasti uskuda? Võime panna tähele, et esialgu saadakse uskuda, aga pärast mitte. Üft ei kaswa, waid kahaneb. Miks? Esialgu ümberpöörumisel usutakse kõigest hingest, ollakse südamest nõus kõigega, ei tunta mil- leski kahju ega kahtlust. Pärast hakatakse ennast

# AASTA ÕHTUL

Aasta lõpp läheneb, aasta algus ka. Veel mõned nädalal ja päevad, ning käes ongi oodatud heff. Täetakse hüvasti wana-aastaga ja sirutatakse käed uuele terwituseks.

Maailma ja inimesi walitseb jellal traditjioon. Elatakse momendile ja ollakse röömujuowastustes. Uus aasta on kõikide lemmik, temale juubeldatakse ja teda lastakse „elada“.

Wawalt keegi teeb weel tegemist wanaga ja paneb jeda tähele. Üldijes keerijes on siis aega wähe, ning suuremal hulgal puudub jellal tahtminegi mõtiskellu lastuda ja meelestada möödunud päewi. Minewikult loori fergitanijst peetakse tarbetuks kirjuriikkumijeks. Sellest tahetakse hoiduda iga hinna eest — makstu mis maksab.

Lahtuw aasta on kui kustunud täht. Teda peetakse jurnuks, millega kõik jutud räägitud, ning millel pole midagi pakkuda. Ometi ei ole see nii.

Möödunud aegadel on alati midagi öelda, nii ka lahtuwal aastal. Minult maailma kõrwad on kurdid jelle jutu kuulmijeks ja mõistmijeks.

Smelik on see endiste päewade jutt. Filmina manab ta meie filmi ette möödunud päewade olu-

fordi, ootamatuid raskusi, ning abi ja inesteldawat lahendust.

Kord juba waatlema ajunud, näeme minewiku peeglis ka iseenda teist palet. Mafj on langenud ja otjegu manitjuseks ning hoiatujeks tulewikule näeme kõike meiega seoses olnud halba.

Nii tunnetame üsna pea inimliku nõrkuse ja jüü täit juurust ja arglikult, töotujega paremujele ja palwega — „Zumal, ole mulle waejele patujele armuline!“, ligineme taewatroonile.

Nii juur kui tema wägewus, on ka tema arm. Majesteetjelt mõjub kõik see alles nii arale inimjüdamele, et ta Maailmade Walitjijat austab koos wana usumehega — „Zehooma on Zumal taewas illewal ja all maa peal; muud pole enam.“

Seda endiste päewade ja uskliku jüdamine intijimjet juttu ei mõista maailm. Seal ei jündeta aru jaada, et jün tuleb kuulata jüdamega, mitte kõrwadega. Siis waid kuulatakse ja mõistetakse.

On täita waid laks nõuet, ning me jaawutame ilujaima wana-aasta õhtu ja õnnistusrikkaima uue aasta — elu juhtnõõriks pühafiri, ning igapäewajeks kombeks Zumalla tahtmine. G. S.

tagasi hoidma. Sijnes wõetakse poolleldi wastuhoiat. Nagu kardetakse täielist andumust. Katatakse hoidma wahemaad enda ja usukohustuste wahel. Wahemaad hoitakse wabandustega, kujutatakse ette, et jeda ei jündeta läbi wiia. Nii ollakse põgeneja wäikefel wiijil. Taha on asja poolt, kuid ei ole ka. Armastatakse küll walgust, kuid hinge hoitakse warjus. Ei olda hingeliselt waba, et olla täiesti asja poolt. Säärane on nõrk usk, sellele ei lähe midagi forda. Znimene sealjuures ei mõista ennast, ei näe endasje fisse. Manitjust uskumijeks ta ei oska kuidagi ära kasutada. Ta näeb ainult, et ei saa uskuda, ja muutub järjst leigemaks. Znimene püüab ennast hoida ja kindlustada, aga asi järjst halweneb — kibedus asub hinge. Suwi kaob usuliste asjade jaoks, jst ta on ju hinges kõige jelle wastu. Doodatakse, et teine inimene annaks hingerahu. Aga ka jeda ta ei saa, jst ta on ka hinges inimeje wastu. Ei jobi inimestega. Ei ole hingerahu. Ei saa uskuda. Usk on kadunud otjekui laew hukka läinud.

Kes piijawad alataja oma hinge tagasi hoida, jelle närwid muutuwad walusaks; siis iga asi wäga mõjub, niidelda käib hinge peale. Oma kaaswõitjete tegu ja olek talle ei meeldi. Enejele rahustuse otjimijeks peab neid taga rääkima ja hukka mõistma. Kõik kõrwalised jutud ja rääkimised on wastuwõetawad, ja wõidakse jaada ifegi mõneft õpetusetuuleft effitatud. Ka wõidakse muutuda ägedaks wastajeks. Kõige jelle juures inimene ei oska

enejele aru anda, mijs ta jeda teeb ja kuidas end jaatana mõju alla annab.

Wahemaa hoidmine eneye ja usukohustuste wahel on jüdamine kõwakstegemine, Pühale Waimule wastupanu. Leigus ei tule iseenejst, waid see on wastane hingehoiak. Sijgehoiak on meie teha, jeda saame nii wõi teisiti, poolt wõi wastu, seepärast arwatakse inimene ka wastutatawaks. Kui meie hing on päri, siis saame ka illewalt wäge, me oleme seega niidelda õiges sõiduwees. Me usume, et Zumal wõib jaata leegioni ingleid, kes meid finnitawad ja juhivad. Tõsijed usklikud jaawad alla juured waimujuurused, kellele ei ole miski wõtmatu. Minult weel jurema peawad, jst see on kõigile määratud, aga igawene elu on neile jüiski tallele pandud. Oma töös nad leiawad õnnistuse ja rahu. Meis on seesmine usujõud, ja nad on walmis kõigele heale tööle ning see läheb neile ka forda.

Rahitlejatel usklikudel on halb olla, puudub hingerahu, peawad palju kannatama, kuigi ei oleks kannatada. Palume ja loodame, et Zssand annaks armu ka neile, kes on nõrgad. Zssandale ei meeldi weel hõõguwat tahti kustutada ja murtud pilliroogu maha rõhuda. Ta tahab kõiki üles tõsja rahu jaata. Aga ta wõtub eluajeme jelle juure, kes teeb tema jaoks wabaks oma jüdamine. Kuna rahutuse põhjuseks on wastane hingehoiak, siis tuleb wõtta pooldaw hingehoiak.

G. P.

# JEEUSE TUNNISTUS VIIMSES KOGUDUSES

E. G. White elu ja töö

3. järg

## Tunnistused ja manitsused.

Nägemuste ja ilmutuste kohta teatas ingel õde Whitele: „Tee teistele teatavaks, mis ma olen sulle ilmutanud.“ E. G. White palvetas mitmed päevad selle pärast, et see koorem temalt ära võetaks ja mõnele teisele tugemamale pannakse, kuid vastus, mis ta sai, oli ikka sama: „Tee teatavaks, mis ma olen sulle ilmutanud.“ Ülesanne näis talle liig raskena, sest ta teadis, mäherdust vastupanu ta leiab; meelelidi ta oleks surunud, et pääseda mitte meeldivast kohustusest. Tema isakodus peeti koosolekuid. Ühel koosolekul palvetasid ta perekonnaliikmed ja kohalolevad vennad kõiselt selle küsimuse pärast, — nimelt, et Jumal teda teeks tahtlikuks ja annaks temale ülesande täitmiseks jõudu ja julgust. Palve ajal ta tundis, kuidas valgus teda täitis. Ta langes põrandale ja näis olevat inglite läheduses.

Kui ta ärkas, jutustas wend Pearson, üks kohalolijatest, kes püsti seisis palve ajal oma haige jala pärast, kuidas üks tuline kera taewast maha langes ja õde White südamet kohta tabas. „Ma nägin seda, ma nägin seda,“ kordas ta, „ja ma ei saa seda enam kunagi unustada. Õde Ellen, ole julge Issandas.“

Teine kartus oli õde Whitele eneseilendamise pärast. Talle teatati, et juhul, kui teda ahwardab eneseilendamise hädasoht, Issand teda hoiab alandlikuna hädade ja kannatuste läbi, ja kui ta jääb truuks, siis saab kord osa elupuust ja elujõest.

Pärast seda võttis ta ette mitmed reisid usklikute külastamiseks, et neid julgustada, manitseda ja noomida, nagu Issand seda näitas. Ühe oma sugulase juures jutustas ta koosolijatele oma nägemused. Kohal oli ka üks noormees, nimega Foss. Kuuldes õde White jutustavat oma nägemusi, ta ütles: „See nägemus on täpselt sama, mida ma nägin.“ Nimelt oli Issand talle enne õde White kutsumist näidanud adventrahwa teekonda ja kolme astet nende reisul (kolme ingli kuulutust). Ta oli tõrkunud seda teistele kuulutamast. Hiljem, kui ta seda siiski tahtis teha ja rahwa ette astus, oli kõik tema meelest ununenud. Issand oli selle temalt ära võtnud, et anda teisele. Niiid seda kuules tuli talle kõik meele, kuid see oli juba hilja.

Varsti anti õde Whitele teateid mitmete isikute kohta, kes elasid puhtuseta elu, või teesklesid waga-dust ja olid salalikud. Alalikud tunnistused nende kohta äratasid neis wiha ja vastupanu, mis tõi Issanda ümmardajale kannatuksi.

## Nägemused ja nende mõju.

1849.—1850. aastal külastas õde White ühes abikaasaga (wahapeal ta oli abiellunud wend Whi-

tega) Ramdeni linna. Enne sinna minekut näidati talle sealset väikest usklikute hulka ja nende seas üht naist, kes oli filmakirjateener ja teisi ainult pettis. See naisterahvas õpetas, et inimene võib saawutada sarnase jumaliku täiuslikkuse, et ei saa enam patustada ega astuda üle Jumala käsu; ta olewat juba saawutanud sarnase täiuslikkuse. Ka näidati talle, et see naine, kui teda noomitakse, ütleb: „Jumal tunneb minu südant jne.“

Nii juhtuski. Kui õde White oli teatanud, mis Jumal talle näidanud selle naise juhtes, vastas wiimane: „Jumal tunneb minu südant, ja kui sa mõiksid waadata sellesse, siis näeksid, et see on puhas.“ Nii lõppes koosolek. Weidi hiljem haigestus naine ja oli karta tema surma. Ta laskis kutsuda õde White ja tunnistas talle, et ei wasta tõele, mis ta endast wiimati tunnistanud. Ta olewat halb inimene. Mees, kellega ta elab, pole tema mees. Ta olewat jätnud oma mehe ja väikse lapse Inglismaale ja jooksnud ära sinise mehega, kellega ta ei olewatki abielus. Ka müüwat ta arsti-rohte, mis ei maks mitte üks dollar pudel, nagu ta teistele kinnitab, waid ainult 12 centi. Ka olewat ta teisi asju walestanud ja salalikult talitanud.

Nii oli see kõik tõde, mis näidati Issanda ümmardajale. Sarnaseid isikuid oli mitu, keda ta pidi noomima, ja kogudusele ta pidi andma hoiatuksi ning juhatusi. Mitmed tõusid illes waleõpetusega, kellede juhtes pidi hoiatatama Kristuse karja, et nad ei saaks ära ekjitatud. See oli jageli raske



E. G. White

ülesanne. Siiski Jumal aitas üle kõigest vastu-panust ja segadusest.

Issand juhtis öde White jarnaselt, et töde wõidak, kuigi tema talituswiis tundus inimestele aru-jaamatuna. Kord oli määratud koosolek teatud linna, kus pidi ka öde White kohal olema, et kõnel-  
da. Eelmisel ööl oli tal nägemus, milles näidati olukordi ja kästi minna teise kohta, mis oli eelmi-  
sest kohast paarikümmend kilomeetrit eemal. Wend, kes pidi wiima öde White kohale, ei mõistnud, miks on jarnane muudatus etteawatsetud plaanis, ja oli mures koosoleku pärast, mis oli juba määratud. Siiski andis ta järele. Kui nad jõudsid kohale, ku-  
hu Issand oli käskinud minna, siis selgus kõik.

Usklikkude seas oli paar wenda, kes töötasid öde White ja Jumala töe vastu. Need olid määranud salajase koosoleku sinna paika, kuhu müüid ka öde White jõudis, ja olid kutsunud sinna usklikud kol-  
ku, et teha waenlase kihutustööd. Oleks öde White läinud esimese plaani järele, siis poleks ta sealt ke-  
dagi eest leidnud. Müüid aga jõudis ta kohale õi-  
gel ajal ja wõis kõikide ees awalikult tõest tunnis-  
tada ja walelikke paljastada. Tema ootamatu sin-  
natulek, mis põhjustatud Jumala ilmutusest, oli ju-  
ba ihe tõenduseks usklikkudele, et siin on tegutse-  
mas Jumala wägi.

Sealshamas anti talle ka nägemus, mis kestis pika aja. Kohalwiibijad wastasid püüdsid kõigiti, — laulmisega, kõnedega ja teisel wiisil — segada waele. Wiimaks siiski wäsisid. Se Whitele anti kätte juur raske piibel, mida ta hoidis ühes käes. Ülespoole hoitud silmil, ilma et ta oleks waadanud piiblist, awas ta ihe kirjakohta teise järele ja lu-  
ges nad ette sõrme igaford piiblikohale pannes. Kirjakohad olid alati õieti näidatud. Neis oli noomitus walewendadele wõi juhatus kogudusele.

### Hingamispäewatõe esilekerkimine.

Kui öde White külastas 1846. a. New-Bedfordi, tutvus ta seal wanem Joseph Bates'iga (loe Beits). Bates tundis hingamispäewa töde ja oli täidetud adventlootusega. Ta kuulutas seda agaralt. Öde Whitega kohtudes ta kohtles teda õrnalt kui oma last, ta ei teadnud veel seisukohta wõtta tema nägemuste suhtes. Ka ei olnud öde Whitel veel sel-  
ge hingamispäewa käsu tähtsus.

Siin andis Jumal oma ümmardajale nägemu-  
se taewasest pühapaigast. Talle awati taewane tem-  
pel ja näidati Jumala seaduselaegast. Teda lasti nägemuses waadata seaduselaeka sisse, mille peal asetses äralepitamise-kaas. Ta ise ütles oma näge-  
musest: „Jeesus tõstis üles seaduselaeka kaane, ja ma nägin kiwitahwliid, milledele olid kirjutatud kumme käsku. Ma olin imestanud, kui nägin kum-  
ne jumaliku eeskirja keskkel neljandat käsku, mis oli ümbritsetud õrna walgusega. Ingel ütles: See on ainus käsk kumnest, mis lähemalt märgib elawat

Jumalat, kes on loonud taewa ja maa ja kõik mis seal sees on.“ Neljas käsk on tallatud jalge alla ja seepärast kutsutakse meid panema finni lõhet kä-  
suõpetuses ja jälle üles wõtma hingamispäewa. Patu-inimene, kes end ühendab üle Jumala ja ar-  
wab endal olewat õiguse käsku muuta, on waheta-  
nud hingamispäewa esimese nädalapäewaga. Üi-  
hike aeg enne lõppu saadab Jumal ihe kuulutuse maailmale, milles hoiatatakse inimesi, et nad olek-  
sid sõnakuulelikud Jumala käsule, mida Kristuse wastane on kõrwaldanud ja muutnud.

Edasi näidati weel talle, et kolmas ingel, Ilmut. 14. peatükis, kes kuulutab Jumala käsusõna ja Jee-  
suse usku, ehitab neid, kes kuulutuse vastu wõtawad, ja hoiatust maailmale kannawad. Selle kuulutuse tulemusena wõtawad paljud vastu hingamispäewa.

See nägemus finnitab hingamispäewa-pidajaid töes ja julgustab kahtlejaid otustamiseks. Sellest ajast hakati kolmanda ingli kuulutust kuulutama ühenduses kahe eelmisega. Müüid mõisteti näge-  
mustes näidatud kolme astme tähendust ja saadi aru, mis plaan oli Jumalal adventkuulutusega. Siit wõrsus juur seitsmenda päewa adventistide liikumine. Sel ajal leidsid ka mitmed teised piib-  
list, et hingamispäewa käsku on tarwis pidada piibli õpetuse alusel. Need ühemõttelised ühinesid adventliikumises üheks rahwaks.

Wenna J. Batesi kahtlus kadus öde White nägemuste suhtes peagi, kui ta wõis olla ise näge-  
muste tunnistajaks. Criti haarawalt ja weenwalt mõjus temale öde White nägemus taewakehadest ja teistest maailmadest. Kapten Bates oli ka üht-  
lasi astronoom (taewakehade tundja). Kui öde White nägemuses kirjeldas mitmesuguseid taewa-  
kehaid, nende kuid, orioni (wardatähete) auulist awaust, tähtede liikumist, elanikke, asupaika jne., asju, millest ta polnud kunagi enne lugenud, siis mõistis Bates, et need nägemused wõisid olla ainult kõigewägewamalt, ja ta usk muutus kindlaks.

Kapten Bates elas kaasa ihe nägemuse, millest ta sai erilise weendumuse, et White nägemused pole mitte tema haiglase seisukorra tulemus, waid Ju-  
mala wäe mõju. Wend Whitel oli furd peru noor hobune, keda pidi alati teel walwama pingul ohja-  
dega. Enne White kätte jattumist oli ta juba paar meest metsikuse hoos ära tapnud, millest ostul Whi-  
te küll ei teadnud.

Ühel päewal jõitsid White'de abielupaar ühes Bates ja Damoniga wäikeses wantris. Wan-  
ril polnud kõrwal astmelauda, waid see asus ees aiskade juures. Kuna wend White terwe oma tähelepanu koondas metsikule jälule ja seda hoolega juhtis, öde White kõnles tõest. Korraga tuli sees-  
istujate peale Jumala wägi ja öde Whitele anti nägemus. Sel hetkel, kui ta hüüdis „au“ (glory), peatus hobune äkitselt ja laskis pea longu. Öde White tõusis wantris piusti ning kätt hobuse seljale

# ELUVÕIMELINE KOGUDUS

Apostlitest ajutatud kogudused olid ijeseiswad ja eluvõimsad. Need on eeskujuks igal ajal. Kõik koguduseliikmed olid tegewad misjonitöös. Paulus jutlustas avalikkudel koosolekutel mõites Kristusele hingi, keda pandi koguduste juure (Ap. 1. 2, 47.). Ta õpetas liikmeid kandma wastutusrikkaid ameteid koguduses, nii et ta ise mõis wabalt edasi reisida ja ewangeeliumi kuulutada. Liikmed olid õpetatud, kuidas mõiwad ijeseiswalt kasvada ja teisi kasvutada. Apostlid wahete-wahel külastasid ajutatud kogudusi, kinnitades ja julgustades usklikke, aga wiimased ise olid wastutawad koguduse kasvamisest ja edu eest.

Uurigem Pauluse poolt mõidetud usklikkude elu ja tegewust Süürias, Terbes, Teshaloonikas, Korintuses ja mõtlem see endale eeskujuks. Kõik koguduseametnikud olid nende eneste seas. Need hoolitšesid koguduse wajaklikkude toimingute eest: korraldasid pühapäewajärgseid ja toimisid ristimisi; kontrollisid koguduse majapidamist ja mõtsid uusi liikmeid kogudusse; ajutasid ijegi kogudusi lähematesse linnadesse ja küladesse.

Kuna apostlid ajutasid niijugused ijeseiswad kogudused, siis kanti tõde ihe rahwawõlwe kestel kogutol ajal tuntud maailma ja hulgad mõideti Kristusele. Ühes kirjas kogudusele Paulus kirjutab sellest, üteldes: „Kui te aga jääte usu peale rajatud ja kindlaks ega laje end ära pöörata armuõpetuse lootusest, mis te olete kuulnud, mis on kuulutatud kõigile, kes taewa all on.“ Kol. 1, 23.

Ka täna peaks kõikides kogudustes walitsema sama apostlite-aegne waim. Znimlik iseloom on igal pool ihejuguine. Kui kusagil misjonipõllul kogudused misjonäri ärareisu järele lagunewad, siis wiga ei seis mitte liikmete waid misjonäri juures. Tema ei ole oma liikmeid Pauluse taolijelt õpetanud kuidas tuleb hoolitšeda waimulikku heaolu eest.

Kui need kogudused kord selle mõttega harjuwad, et nende ainelijed wajaklikkude kaetakse misjoni keskassa poolt, siis ei tarwitse imestada, kui nad ise ei hoolitse oma wajaklikkude eest wähematki. Kui neile ehitatakse kirikud ja koolimajad, ilma et nad

ise oleksid jelleks kaasa aidanud, siis pole ime, et nad tulewikus jääwad ootama ainult wäljsele abile. Eks see ole loomulik. Ükski ei taha selle eest maksta, mis ta mõib saada makjuta.

Niijuguseid wigu ei tehta üksnes paganamaadel, waid peagu kõikjal. Noored kogudused harjuwad jagedasti lootma keskkorralduse abile. Peetakse end lapselks ja loodetakse wanemate toetussele. Muudugi mõnele ainelijst abi wajakwale wäikessele kogudusele peab mõnikord sirutama abiandwa käe, kuid jiski ei tule unustada, et enamjagu lapsi ei wõõrdu enda algatusel, waid neid wõõrutatakse.

Sama tuleb ütelda ka koguduse ametnikkude walimise kohta. Olen näinud kogudusi, kus jutlustaja oli kogudusewanemaks ja peagu pooled ametid koguduses olid ka kogudusewanema kanda. Loomulikult see mõnikord meeldib kogudusele, sejt jutlustaja saab mõnegi ülesandega paremini hakkama kui liikmed.

See on aga juurim wiga, mis jutlustaja üldje mõib teha. Ta jätab seega oma töö hoolitusse ja röömib teistelt arenemise ja kasvamisest wõimaluse.

Ükski ewangelist ei talita dieti ega tee oma töös wajaklikke edusamme, kui ta ei õpeta oma liikmeid ijeseiswusele. Ükski kui wähearwuline oleks kogudus, kõik ametnikud tuleb leida koguduse liikmete hulgast ja neid tuleb õpetada teenimisele ja koormandmisele. Kui selle poole ei püüta, siis ei õpetata liikmeid täielikule kristlikule iseloomule; nad rikutakse hehitamisega. Niijugune jutlustaja teguwis nõrgestab liikmed, kes oleks mõinud areneda tugewaks ja olla kogudusele wõrratuks abiks.

Sagedasti tuuakse wabanduseks, et kogudustes ei leidu kohaseid ijikuid, kes kõlbaksid ametnikkudeks. See oletus ei pea paika; ametnikke mõib leida igas koguduses. Wiga pole selles, et neid ei leita, waid et neid ei otsita. Ametnikud on olemas, neid on ainult waja leida ja õpetada. See on iga jutlustaja iilmiaid kohustusi. Muudugi tuleb algul inimesi õpetada, neile nende kohused ja eesõigused täpselt teatavaks teha ja neile kõiges abiks olla. Mõnda kasvawad koguduseliikmed ise ja edeneb Jumala töö juurimal määral. C. S. ainetel — B.

pannes astus jalgrauale. Seda nähes hüüdis Bates: „Hobune lööb naise furnuks!“ Sellele wastas wend White: „Hobune on Issanda walwe all; ma ei sega end waele.“ Sde White läks ülestõstetud filmil wõfastiku äärt mööda aasale, kus talle anti nägemus uuest maast.

Kõgu aeg seis hobune liikumatult paigal. Wend White tahtis weenduda, kas ta on taltjaks muutunud, ja lõi teda piitšaga; hobune ei pannud tähelegi. Harilikult oli hobune alati niijugusel juhul tagant ules löönud ja metsikumaks muutunud. Ta lõi teda weel mitu korda ja weelgi tugewamalt, kuid hobune jäi liikumatult seisma ja oli

täiesti kahjutu nagu lõwid sel öösel, kui Taaniel nende ette heideti. „See oli püha paik,“ ütles wanim White, „oli näha, et sama wägi, mis andis nägemuse, taltjutas ka hobuse metšiku loomuse.“

Kui öde White tagasi jõudis, ja jälle hobuse seljale toetudes wanakrisse astus ja ta nägemus lõppes, hakkas hobune edasi liikuma sama metšikult nagu waremgi. Sellest läbielust selgus kõigile juuresolijatele Jumala ligioleku tõelikus. Sarnaselt mõtsid öde White kaasaegsed näha paljudel kordadel Issanda imelijst wäewaldust ning weenduda jumalikust kutses, mis oli antud öde Whitele.

Zürgenb.

C. Mey.

# Ametnikkude valimine

Sumal nõuab forda. Rogudus on tema tunnistaja maa peal. Roguduse keskel viibib Piha Waim, kes on tegeu ametnikkude läbi.

Roguduse ametnikkude valimine on väga tähtis tegu; sellest oleneb koguduse heaolu või häda. Et olla abiks aastawahetusel toimuwatel walimistel, toon selgituse, (1) koguduse ametnikkudest, (2) nende wõimetest ja kutselt ning (3) walimiste korraldamisest.

## Roguduse ametnikud.

Sumala koguduse ametnikud on seatud Piha Waimust (1. Kor. 12, 8—11.), seepärast peab ametnikkude walimine toimuma ka Waimu määramise järele. Ametnikkude waim ja ülesanded on:

a) Teenimiswaim, mida õhutab armastus, peab olema igal ametnikul. (1. Petr. 4, 10; 2. Kor. 5, 14.)

b) Ametnikkude töö on: Kristuse ihu ülesehitamine, kõigi koguduseliskmete iseloomu kaswamine, et jaada Sumala Poja jarnajeks usus ja teadmiseks. (Ew. 4, 12—15.)

## Wõimed ja kutsed.

Ametise kutsumine oleneb waimulikkudest, waimsetest ja moraaltsetest wõimetest ja omadustest. Roguduse ametid pole kohad neile, kes on weel noored ja teadmatus usus. Kuigi uusi ametnikke peaks kaswatatama, siiski see kaswatus ei tohi olla alles ametis. Peaks olema enne ettevalmistus. Enne abiline, siis ametnik. Rogudus peaks panema alati kõige tublimad jõud ametisse, isegi kui nad on juba palju aastaid seda ametit pidanud. Sumala töö on nii tähtis, et isegi parimad jõud wõiksid olla paremad.

Millised wõimed tuleb eriti arvesse wõtta koguduse ametnikkude walimisel? Muu seas järgmised:

a) Kas ta on tõsine kristlane? Kandidaat koguduse ametile peaks olema tuntud hea kristliku iseloomu poolest. Ta peaks olema Kristuse õige esindaja.

b) Kas ta juudab Kristuse karja hoida? Paulus ja Petrus tõstavad selle wõime eriti esile. (Ap. t. 20, 28; 1. Petr. 5, 1—3.)

c) Kas ta on karjane? Karjane kaitseb, juhhib ja toidab oma karja. Nõrku ta oskab aidata. Samuti peab iga ametnik täitma oma ülesanded.

d) Kas ta juudab juhtida? Kas ta walitseb oma kodu õieti? Kas ta juudab hoida rahu, forda, tööd ja pühadust koguduses?

e) Kas ta on adventist? Wõi ta on ainult nime poolest koguduses? Kas ta usub adventkuulutus ja elab ka jeda läbi? Kellelgi ei peaks olema amet koguduses, kes ei ela ega õpeta kõigest siidamest ja kõigest wäest adventkuulutus. Kui keegi on kümnise, misjonitöö ja adventorganisatsiooni vastu, siis ei peaks jeda isikut walima ametisse koguduses.

g) Kas ta elab tõelisel elu? Tõeleline tase peab jõusma. Kui aga ametnikud on komistuseks, siis on wõimata kogudust kaswatada.

h) Kas ta toetab plaane, mis on tehtud töö toetamiseks ja ülesehitamiseks? Sumala kogudus on töötaw ja loow asutus. Üksmeelsus jelles teeb tugewaks.

## Walimiste korraldamine.

Rogudusewanem küsib koguduselt, mis moodi tahetakse walimised korraldada — kas koguduse nõukogu peaks walima nimetusnõukogu või tahab kogudus üldkoosolekul ise walida nimetusnõukogu. Mõlemad wiisid on kohased. Sihtjam, otstarbekohasem ja parem on esimene. Sel juhul kogudusewanem küsib koguduse nõukogu hääletamise teel. On enamus selle poolt, et koguduse nõukogu peab nimetama nimetusnõukogu, siis kogudusewanem kutsub koguduse nõukogu kokku. Järgmisel h.-päewal kogudus kinnitab nimetusnõukogu ja selle juhataja.

Nimetusunõukogu tuleb walida isikuteist, kel pole ameteid koguduses. Kohapealne jutlustaja, piirkonna wanem, liidu esimees või koguduse poolt määratud isik juhhib nimetusnõukogu. Mingil tingimisel ei peaks jenne kogudusewanem juhtima jeda nõukogu. Nimetusnõukogu asub kõrge tööle. Tal tuleb ette panna järgmised ametnikud:

a) Roguduse jaoks: Wanem, diakonid, kirjatoimetaja, kassapidaja, misjonijuhataja, misjonikirjatoimetaja (kirjanduskapipidaja), koorijuhataja, mängija ja nõukogu.

b) Singamispäewaloo jaoks: Juhataja, abijuhataja, kirjatoimetaja, abikirjatoimetaja, õpetajad ja abiõpetajad.

c) Noorsoo-osa konna jaoks: Juhataja, abijuhataja, kirjatoimetaja, kassapidaja ja nõukogu.

Kui nimetusnõukogu on isikud walitud, jeda ette panna kandidaadidena, siis peab neid ka külastama, et teha kindlaks, kas nad wõtawad ameti vastu. Üraiklemistest walimispäewal tuleb hoiduda.

Järgmine samm on walimine ise. Nimetusnõukogu juhataja teatab kogudusewanemale, et ettepanek on walmis. Wanem teatab jutlustajale või liidu esimehele, et walimine võib aset leida. Jutlustaja või esimehe juhtimisel teostatakse walimine. Walimine peaks olema nõdal enne aasta lõppu, nii et uued ametnikud wõiksid kohaneda oma tööle. Masta lõpul tulewad endised ja uued ametnikud kokku jutlustaja juhtimisel. Roguduse raamatud lõpetatakse korrapäraselt ning uued ametnikud wõtawad raamatud ja wastutuse üle.

Senine kirjutaja teatab walimise tulemusjed liidule, kes siis uuel aastal tarwiliste kirjawahetustega pöörduw uute ametnikkude poole.

S. Rudy.

# USTAV SULANE

Ustavaid on tänapäev vähe. Peaaegu igas ajalehes loeme võõra vara omandamisest. Üks või teine kasapidaja või ametnik on kõrvaldanud tema hoole usaldatud varanduse. Vargus, pettus, ülekohus ja kuritegemus on meie ajal jelged tunnusmärgid maailma lõpu lähedusest. Seda kõike arveste mõttes ehitame Jumala loodusle selle kõige kühmuse: Oled sa Jumala ustav sulane? Egaiks meist on Kristuse sulane ja majapidaja „Jumala jalajate asjade üle“. Lähendab, et Jumal on usaldanud midagi meie hoole. Ehitame inimpaarile usaldati kaitumiseks kõik Eedenis oleva vara. Minult „hea- ja kurjatundmise puust“ nad ei tohtinud midagi võtta. See ei kuulunud neile. Selles peitus ustavuse proovikivi. Linnimisi võis ta ka sellest jüüa. Ja ta jõi. Kadunud oli ustavus. Üks juleti. Lõtkava iluduse ajamele ümused kibuvitsad ja ohakad! — See on inimhoo kurbloos algus. Kuidas on lugu lõpuga?

Meie kui advent-rahvas ehitame ajaloo lõppu. Ehitame Jumalale sõnakuulelikku rahwast: „Siin on pühade kannatus: siin on need, kes Jumala käsijõnu ja Jeesuse usku peavad.“ Paulus kirjib: „Et jul tundmise ja tööpetuse nägu käsipetuses, kes sina nüüd teist õpetad, eks ja teennast ei õpeta? Kes ja kuulud, et ei pea warastama, eks ja ise ei warasta?.. Sul on hirm mõrjumalate eest, eks ja ise ei riihu pühiasju? Kes ja käsust kiitled, eks ja ise ei teota Jumalat käsust üleastumise läbi?“ Madamast on öeldud, et ta astus käsust üle, (Djea 6, 7) — ta võttis ehk warastas Jumala oma. Selle „ihte inimeje sõnapõlgamise läbi on palju saanud patuseks, nõnda saavad ka ihte (Kristuse) sõnakuulimise läbi palju õigeks.“ Kas siis ainult Kristus pidi jõna kuulma? Eks Jumal nõua jeda ka meist.

## Ustavuse läbitatsumine kümniises.

Meie kui advent-rahvas erinevate teistest usulestidest hingamispäeva pidamisega ja kümniise

maksmisega. Lõhine adventist pühitseb hingamispäeva ja maksab ka ustavalt kümniise kõigest oma fissetulekust. Kuid kahjuks on ka neid, kes h.-p. pidamises on hooletud ja on ka kümniises kaotanud ustavuse. Millise seisukoha peakime nende juhtes võtma? Kas tohime vaikida kuulutades Jakobii joole nende patte? Ei. Kui meie vaikime, siis peavad kiivid kiskendama. Jumal karvitab teisi, kes jeda meile kuulutavad. „Waba Ewangeeliumi Soguduse häälekandjas „Walgruses“ nr. 9 1934. a. kirjutab keegi M. A. Brown pealkirja all „Kümniiseit — kas Jumal nõuaab jeda?“ järgnevalt:

„Mine, millest Jumala riigi töötajad püüawad hoiduda kõnelemast, on kümniis. Põhjus on, et jeda tehes neid arvustataks ihnjateks või omakäsupüüdjateks. Kõneledes - sellest aineist teen jeda iikliku kaalumiseeta. Wõtan jeda kui kindlat kohustust Jumala ja inimeste vastu...“

Paljud inimesed, kes pole uurinud hooliga Jumala jõna, on omandanud ehitama arvamise, et kümniisemaksmine kuulub ainult wanajeaduse aega ja mitte neile, kes elawad nüüd, aruajal. Hoolas jumalajõnauurimine näitab, kui suuresti on ehitatud jääraste arvamiseega inimesed...

## Kümniis kuulub Jumalale.

3. Moos. 27, 30. võime lugeda: „Ja kõik maa kümniis, nii hästi maa seemnest, kui puuviljast, on Jehoova päralt, see on püha Jehoowale.“ Seepärast, kui meie oma kümniist maksame Isjandale, me lihtjalt anname jeda, mis kuulub Temale...“

Samas peatükis 32. jalmis on kirjutatud: „Ja kõik kümniis weistest ehk pudulohustest, kõik, mis witsa alla käiwad, see kümniis peab Jehoowale püha olema.“

See on taewas igawesti kindlaks jeatud. See oli enne käsipetust, ja ka siis kui käst oli täies jõus, ega saa ka ial ära kaotatud. See on niisama muutmatu kui Jumal ise, sest see on Terra jõna...“

Kahel juhul rääkis Jeesus kümniiseit, „jeda

## Minu töötus Jumalale

*Olles vastu võtnud Kristuse isiklikuks õnnistegijaks, pühendan end ja kõik, mis mul on, tema teenistusele, et ka teistele võimaldada osasaamine armuõpetuse õnnistustest. Tunnistan Jumalat kõigi asjade omanikuks ja ülalpidajaks ning pean oma kristlikuks kohustuseks ja eesõiguseks anda talle kümnes osa oma sissetulekust, sest „majapidajalt nõutakse, et ta peab olema truu“. Seepärast töotan ausalt maksta kümniise Jumalale ja heameeliselts toetada misjonitööd.*

## Jumala töötus minule

*Jehoova päralt on maa ja selle täius, maailm ja kes seal peal elavad. Laul 24, 1.  
Tooge kõik kümniis varanduse kotta, et toidust võiks mu kotas olla, et katsuge selle läbi minu peale, ütleb vägede Jehoova, kas ma ei võta teile taewa luukisid lahti teha ja õnnistusi teie kätte välja puistata, seni kui liiaks saab. Mal. 3, 10.*



peab tegema ja teist ei pea mitte maha jätma." Sellest võime kähele panna, et Jeesus selgesti ütleb, et inimesed peabid maksma püha künniist Jumala riigi töö heaks.

Kahelkõne käsk on: „Sa ei pea mitte warastama.“ Iga tsiviliseeritud riigi seadused nõuavad, et isik, kes on warastanud, peab saama vastutusele võetud ja karistatud, ja kõik õiglaselt mõtlejad inimesed on nõus, et see on õiglane ja hea seadus. Ja kui kirjad selgesti õpetavad, et künnis on Issanda päralt, siis tahaksime esitada küsimuse: „Kas on väiksem kuritegu warastada Issandalt, kui et warastada inimestelt?“ Kõigevägewam Jumal nimetab künniise künnipidamist „marguseks“. See on kuritegu, et warastada teise omandust, kuid vähem kuritegu neist kahest näib olemat see, et warastaks inimestelt, kui Jumalalt.

Need, kes on künni pidanud oma künniist, jaavad Issanda tulemisses leidma endid Jumala sõna hukkamõistmise all ja neid liigitatakse kui Jumalalt warastajaid. „Kas inimene peab Jumalalt warastama? Siiski teie olete mind warastanud. Aga teie ütlete, mis asjus oleme meie sind warastanud? Künniise ja ülestõstmise ohwriga. Araneedmise läbi olete teie araneetud, sest teie olete mind warastanud, kõik see rahwas.“ (Mat. 3, 8. 9. ingl. k.)

Künniise künnipidamine on ärajeletamata takistus armuõpetuse lewitamises; selle tagajärjel lugemata tuhanded inimhinged on läinud igawikku, ilma et oleksid kuulnud rõõmsaid päästmisõnnumeid. See põhjustab, et Jumala teenrid ja missjonärid peavad kannatama wajakujeta ja koguduse töö edasiminek kodus kui väljas saab takistatud.

Need Jumala sõna tõendustega, millega iga õiglaselt mõtleja inimene ühineb, tahaksime anda nõu neile, kes ootavad Issanda tulekut (meie jõendus), mitte künni pidada ühtegi oja sellest, mis kuulub Temale. See tajub end tuhande kordjelt, kui meie ükskord kui majapidajad saame ilmuma õige kohtumõistja ette aru andma oma majapidamisest, olles puhata jüdamega ja waba hukkamõistmisest...

Kogudus on Kristuse ihu; Tema on selle pea. Kogudus on Tema ostetud wara. Tema andis end selle eest. Kogudusele on Ta annud juure töö: maailma ewangeliseerida... Do armjad, kui me ei hooli künniiseadusest, siis me pole enam ustatavad Jumala majapidajad, kellele Tema on annud talendid igaihele tema jõudu mööda ja kelle käest ta ühel päewal tuleb aru pärima...“

Nii selget tõtt tunnistas mainitud koguduse häälekandja! Kas see ei ole küllalt ka hiiudjaks hääleks meile kui tõekogudusele, et me oma wiga tunneks ja koge ära parandaks?

Celmisele lisan weel juure ühe teise wäljamõtte. Cesti baptisti ühühingute liidu häälekandjas, „Teekäija“ nr. 6, 1923. a., kirjutab liidu kasjapidaja J. Mathiesen jääraste tunnistuse:

„Ühejt waimulikust lehejt lugesin järgmiist: „See on imeks panna, et wiimasel ajal mitmed wemad ja õed mitmest maast ja mitmesugusest seisusest ilma üleskutsumata künniise anni kohta oma armawõisi ja läbielamisi on awaldanud. Nad kõik aga tunnistawad jeda, et õjustasid Issandale anda künniist oma sissetulekust. Nii kirjutab üks wend Saksamaalt: „Kui meie päewad wäga rasked olid, nii et Issandalt küsime: Mis ja tahad, et me tegema peame? Siis õjustasime künniist andma hakata. Sellest ajast oleme rohket õnnistust maitstnud. Ka meie koguduses hakkawad ifka enam liikmed künniist maksma. Kui kõik usklikud nii teeksid, saaks Jumala rahwas tõesti suurt õnnistust nägema ja juureks õnnistuseks muutuma maailmale.“

Ma olen mitme uskliku käest küsinud, kas nad siis waejemaks lähesid, kui künniist maksma hakkid. Nad wastasid, et jeda küll ette ei tuleks, kuid ei tea miks ei awaldanud nad jeda ometi läbi wiia. Mitmed hoiawad endid sellest mõttest eemale, head wabandust leides jelles, et see olemat wana seaduse ja ka adventistide õpetus. Kuid see on ka Jeesuse õpetus. Matt. 23, 23. väägib Jeesus kahest asjast: künniisemaksumust, ja kohtust, halastusest, usust, ja jelle kohta ütleb ta: „Seda peab kogema ja teist ei pea mitte maha jätma.“ Sellega ütleb ta selgesti, et mõlemad on wäga tarwilised.“

Samas kuufirjas kirjutatakse edasi: „Selle kallilombega (künniisemaksumisega) on imelised waimulikud õnnistused ühendatud. See on õieti usu harjutamise ja kaswatusel abinõu; see künnitab sõnakuuljat meelt igal teisel alal... Niipea kui ja oled rahajumma saanud, anna sellest koge künnis Issandale ja ära wota kuni ja sellest oled üheksandiku wälja annud! Toimeta jelles oma Issanda asjas nii, nagu seisaks tema ju kõrwal, oled ja ka ei tea kui waene, wana wõi noor, ja kui ja midagi omaks wõid nimetada, anna sellest künnis Issandale, ega tema õnnistus jää tulemata!“

Nõnda kirjutawad meie wastased meie tõest. Kui juuri õnnistust oleks pidanud maitstama meist igamees? Kas oleme ustatavad julased oma Issanda majapidamises? Ustamisest oleneb meie igawene jaatus. „Tema on meile annud proowi-aja, mille kestwusel peame moodustama iseloomu taewa jaoks. Inimene, kes Jumalat rõõwib, arendab iseloomujooni, mis takistawad teda sisse astumast Jumala perekonda taewas. Taewa raamatutes kirjutatakse tema nime juure „ebaustawus Jumala wastu.“ C. G. White.

Mitaks armas Jumal igat advent-usklikku, kes neid ridaõid loeb, et need wõiksid olla temale tõsiseks hoiatusel eluteel, ja meie Issand wõiks meie wastu öelda oma jälletulekul: „See on hea, jina hea ja ustat wulane; ja oled piisku üle ustat olnud, ma tahan sind palju üle panna; mine oma isana rõõmu sisse.“

L. Niffar.

# Läbielud jutustavad

## — Önnestus üle ootuste

Nastaid tagasi, vähe aega enne koguduse tulekut tutvusin kirjast kinnise maksimiga. Sillem jattusin aga rahalistesse raskustesse, kuni jellele järgnes vaesus. Et mul oli perekond, siis tundus koorem äärmiselt raske.

Enne jeda olin abikaajaga palves ja töötasin Issjandale olla ustav kinnise maksimises. Eriti oli jelleks mind mõjutanud üks juttus, mida olin kuulnud selle tähtsa asja üle.

Ühel otjustaval päeval ähwardas meid nälg. Mulle tuli kiufatus wõtta kinnise armele pandud raha, et osta hädawajalikku toitu. Minu abikaaja oli selle wastu, uskudes, et Jumal aitab omal ajal wälja kitsikusest. Nii waidlesime mitu korda selle üle. Mina tahtsin kinnise raha kajutada, aga abikaaja oli kindlasti minu kawatjuse wastu. Korraga silmasin laual piiblit ja ütlesin: „See küll, tahan waadata, mis ütleb kiri selle asja kohta.“ Wastin piiblit ja lugesin Jona r. 2, 10. „Mis ma töotanud, tahan ma tajuda; Jehoowa juures on ärapäätmine.“ Olin weendunud, et Jumal rääkis minuga. Siis panin raha ümbrikusse ja wiisin kinnise-kasjapidajale. Sellel õhtul läks minu pere jõemata magama.

Järgmisel hommikul tõi kirjastandja mulle kirja, mida awades leidsin ühe dollari ja selle juures jediti pealkirjaga: „Issjand on mulle annud mõista, et ja oled puuduses. Palun, wõta see abi ühelt jõbralt wastu.“ Ei allkirja, ei aadressi — lihtjalt, taewane Isa aitas meid pärast jeda, kui olime Mat. 3, 10, 11. põhjal Teda järele proowinud. Kuni tänase päewani on jäänud selle heategija nimi teadmatuks.

Jumala õnnistused ei jäänud sellega veel ieisima. Sellest ajast olen piiswalt maksnud kinnist. Selle tulemusena on mind kui kirjandusewangelisti rahaliselt õnnistatud üle kõigi ootuste. Tagasi waadates möödunud kogemusele wõin tunnistada, et Jumala arm on olnud minuga jellest päewast peale, kui ma tema sõna kuulsin. Tooge kõik kinnis minu waranduse kotta... ja proowige mind, ütleb wägede Jehoowa.

L. K.

## — Sai müüa ära maja

Mõne aasta eest hakkasin piibli korralduse järele maksma kinnist. Teatud aeg läks kõik hästi. Siis tuli päew, kus Jumal minu sisetulekuallikad ära wõttis; tuli läbikatsumine. Seisuford oli raske, wäljawaated puudusid. Omaisin ainult 50 shillingit kinniseraha ja maja, mille müügist ei

olnud lootust enne kolme aastat. Tuli kiufatus jätta kinnis maksmata, kuni aeg paraneb.

Siis leidsin Jumala töotuse Mat. 3, 10. Ma läksin usus edasi, maksin wäljades kinnise, mis on töotusega kästid.

Melja tunni jooksul wõimaldas Jumal mul teenida peaaegu kolmekordse kinniseraha ja müüa maja kuu jooksul. Jumal käis meid Teda proowida. Ma tegin jeda ja wõin Teda kiita. Ta ei jätta tasumata.

Ma ei taha enam tõrkuda ükskõik millises olukorras kinnist maksma. Wõiksid ka teised Jumalale Tema oma andes jaada juuri õnnistusi.

M. S.

## — Kafekordne palk

Ena pojaga otjustasid teenida Issjandat ja pidada Tema kästusid. Poeg, kes oli kureteistaastane, wallandati hingamispäewa pärast, just päew enne palgamaksimist.

Milline proow! Ena oli nädala algul otjustanud maksta kinnist, aga mõne päewa pärast tulid rasked päewad. Aga ta wõttis proowi wastu nii, et see wõimaldas Jumalal näidata oma wägewat kätt. Ta otjustas maksta kõik kinnise.

Wastus Jumala juhtimisest tuli aga rutem, kui ena usk jeda ootas. Järgmisel nädalal said isa ja poeg koha, kus nende palk oli endisest poole juurem.

Jumal ei taju igaford nii kiiresti, aga ükski kristlane ei saa ütelda, et oleks jätud tasumata. Riided wõiwad kauem wastu pidada ja rahalised arwed on kinnise maksimise tagajärjel korras.

M. L.

## — Piibliuurimine hingamispäeval, 4. jaanuaril

Iwa uuusta Issjanda heategemisi! Laul 103, 1—5, 13; 145, 14—21.

Kui meil peatoidus ja riie on, siis olgem rahul. 1. Timot. 6, 6—10.

Jumalat tuleb ränumeelles austada kinnisega ja auustustega. Ep. j. 3, 9, 10.

Jakobi töatus: 1. Moos. 28, 20, 22. Ta ei joowinudki enam kui wiraalt hädawajaliku, siis töotas ta anda Issjandale tema oja.

Issjand ootab, et tema oja talle annakse. Maalafia 3, 7—12.

Münnis läheb Issjanda toja ehitamiseks ja töölise iiespidamiseks. Laul 122, 9; 4. Moos. 18, 21; 1. Kor. 9, 9—14. Waeste anded ja teised anded olid peale selle. Jak. 1, 27; Mark. 12, 41—44.

Issjand armastab rõõmsat andjait. 2. Kor. 9, 6, 8.

Ustudes autesse aastasse tahame oja jaada tema õnnistusest, mis on rajatud meie ustawusele. Taju ära oma töotused ja uuenda neid. Laul 50, 14. C. R.

# Kuidas teostada hoolekannet

Talve filmadel kuudel me mõtleme nende peale, kes on puuduses ning püüame neid kuidagi aidata. Seepärast on meil ajutatud heategevad osakonnad, kelle all töötavad jupiköök, tabiita-osa-kond j. t. Iga kriislane ja iga adventuslik püüab muudugi isiklikult oma kaasinimesi alati aidata nii palju kui suudab, kuid heategevat tööd me peaksite rohkem arendama ka organiseeritud viisil. Selleks on tundum vajadus just nüüd.

Suuremates kogudustes tuleb avada jupiköögid, kus võib anda igal lõunal vaestele ja haigetele juppi. Tooraineid jupiköögile võib saada järgmiselt: 1) meie põllupidajad-liikmed jaavad selleks otstarbeks ühte kui teist toitainet; 2) linnas tuleb kaasaaitamise pärast pöörata äride, ladude oeskitite jne. poole, mõnes kohas on sel viisil saadud rohkesti toitaineid ja riideid; 3) oma koguduse liikmed aitavad kaasa raha ja toitainete annetamisega; 4) oma koguduse liikmed (tabiita-osakond) valmistavad käsitöödena nõutavaid esemeid, millede müük annab sissetulekut jne.

Heategevate tööd läbi peaksite abistama ka peaaegjalikult neid inimesi, kes ei kuulu meie kogudusse. Niifugusel juhul võib astuda ühendusse linna hoolekande osakonnaga või mõne teise vastava ajutisega. Kuid enne, kui kellelegi antakse abi, peab tehtama kindlaks tema tõeline vajadus selleks. Seepärast on määratud ka külastajad, kes lähewad wastawa isiku kodu ja panevad seal õieti tähele oluronda ning selle inimese vajadust. Ige awitamisiwiis on see, kui inimest aitame iseennast aitama. Seda peame pidama ka filmas kõige oma tegevuse juures.

Tabiita-osakond tegutseb samuti waeste aitamiseks, tema annab puudustikannatajatele riideid. Tabiita-osakond peaks koguma linna rikkamatelt ja ka oma liikmetelt kantud riideid, neid parandama ja ümber tegema ning siis waestele wälja andma. Sel wiisil jaadahe riided tasuta ja ka tööjõud on ilma, nii ei lähe sel teel abistamine maksma kuigi palju. Seda meetodi on kasutatud mitmes juures koguduses heade tulemustega. Riidetega abistamisel tuleb mõtta jälle wäljaspoolt waeseid ja ka oma abiwajawaid liikmeid.

On weel mitmed wäiksemad grupid, kes aitawad kaasa heategevate töös, kuid toetuspunkti ja tabiita-osakond on kaks peategurit. Seepärast palume kogudustel sellele pöörata erilist tähelepanu ja need kaks osakonda, kus see wähegi võimalik, ellu kutsuda. Kui neis ka tegutseb wähe liikmeid, siis seegi ei tee wiga, peame ju wäiksest algama. See tahumise juures on võimalik igal pool jeda läbi wiia.

Urendades heategevate tööd inimeste juures, wõidame ka nende poolehoidu; nad saawad meile wastutulelikumaks ja toetawad meie misjonitööd.

See teeme õiges kristlikus waimus head, siis wõidak see ka inimesi tööle ligemale, nagu nimelt üteldud järgmises wäljawõttes: „Mandlikus ja tõises waimus teistele head tehes jätawad Jumala lapjed niifuguse mõju, mis igas linnas ja külas räägib tõest.“ Linnist. IV lk. 264.

21. detsembril on heategevuse päew; siis peab igal pool wõetama läbi allpool awaldatud piibliuurimine ja ka ette loetama artikkel „Kaastundeist wõi kohusetundeist“. Ühes selle päewaga tahame ka igal pool inimesti elustada ja alata heategevate tööd; tahame organiseerida need osakonnad.

Mis toob talw meile? Ta toob meile rõõmu ja heategevate tööd; ja mida rohkem tahame talwest tunda rõõmu, jeda tugewamaks peame kujundama oma heategevate tööd.

M. S.

## Heategevus

(Piibliuurimine.)

Tänane hingamispäew (21. det.) on pühendatud heategevuse mõttele. Heategevusega awaldame oma tõelist wahetorda Jumalaga. Me rajame oma teadmised ja teod pühakirjale, seepärast uurime sellest heategevuse põhimõtet.

**Jumala rahwas ja heategevus.**

Jumal soowib rahwast, kes teeb head tööd. Tiit. 2, 14.

Ustlik peab kandma hoolt oma maa wõi linna rahwa heaolu eest. Jer. 29, 7.

Jumal ootab oma lastelt hoolekandes kaasaaitamist. 2. Kor. 9, 8.

**Heategevus ja ülemus.**

Ülemusele tuleb heategevusega awaldada sõnakuulmist. Tiit. 3, 1.

Heategevusega teenitakse ülemuse kiitus. Rooma 13, 3.

Kes on tulnud Jumala juure, peawad oma usku tõendama heategevusega. Tiit. 3, 8.

**Küft heategevuseks.**

Jumala lapjed peawad õppima head tegema. Tiit. 3, 14.

Ige jumalateenimine. Jer. 58, 7.

Heategevus on kuningliku käsu täitmine. Jak. 2, 8.

**Töötatud taht heategevuse eest.**

Jumala õnnistus linnas ja maal. 5. Moos. 28, 1—5.

Kus ilal oled, on õnnistus. Salmid 6—8.

Muutud wihaks rahwaks. Salmid 9—13.

Jumal töötab õnnistuseid ja täidak need. Luuk. 6, 38; 2. Kor. 9, 8, 10.

# KOGUDUSTE PIIBLITÖÖ

Piibel on tähtsain raamat maailmas, see on Jumalalt inimestele saadetud kiri; selles Jumal töötab ja pakub inimestele kõige kallimat pärandust ja suurimat rõõmu. Tõsiasi, et Taevane Isa on meile saanud sellase kirja, peaks meid tõesti täitma tänutundega ja ärarääkimata rõõmuga. Rohkem ja rohkem peabime seda Jumala kirja lugema ja nägema, mis Ta kõik meie heaks on teinud ja meile annab.

Kalju on siiski inimesi, kes ei tea sellest Jumala sõnast ja kuulijest plaanist vast midagi. Meile peame Jumala kirja seletama. Jumala sõna seletamist ühikule isikule või grupile teatud ajavahetusel nimetatakse piiblitunniks. Piiblitundide pidamisel püüame õieti seletada inimestele Jumala tõe, sellest näidates neile pääsmise teed, millel käies nad pärivad töötatud igavee elu. See on kõrgeim ja tähtsain ülesanne, mis kunagi inimestele antud. Selle teostamist ootab Jumal igaühelt, kes ije tunneb tõe.

Piiblitundide pidamiseks on just nüüd õige suur vajadus; siit ja sealt leidub inimesi, kes oleksid tahtlikud kuulama Jumala sõna seletust. Seltsööd kirjandusega on juba suuresti tehtud ning tungiv vajadus on nüüd piiblitundideks. Piiblitundide pidamine on ka tagajärjerikas töötamisviis, et võita inimesi tõe juure. „Evangeeliumi teenrites“ toonitatakse seda tõsiasi muuseas järgmiselt: „Kristuse ehitamine perekondades ja väikestes eramaajades kokkutulnud gruppidele on tihti hingede Jeesuse juure toomiseks tagajärjerikkam töötamisviis, parem kui koosolekud suurtele rahvahulkadele vabas õhus, või ijegi jaalides ja kirikutes.“ — „Gospel Workers“ lk. 193.

Seda piiblitööd ei suuda kuulutajad ühki teha, vaid Jumal ootab, et terve kogudus võtaks sellest oja. Prohveti vaimu läbi üteldakse: „Sadaid ja tuhandeid nähti perekondasid külastavat ja neile Jumala sõna avanvat.“ — Lunnist. IX, lk. 126. Siin näidatakse, kuidas koguduseliskmed olid tegevad piiblitöös.

Siitjaadik on see tähtis töö jäänud meie juures väga hooletusse ja tahaplaanile; nii ei pea see mitte edasi jääma, nõnda me ei täida meile Jumalalt antud ülesannet ega saa ka Tema ees õigeks mõistetud. Armsjad kaasvõitlejad! nüüd on aeg, kus peame võtma üles nimetatud töö ja seda püüdma Jumala abiga rohkem arendada; sellel alal peab tulema elustus.

Samuti kui iga teise töö juures, on ka piiblitöö läbiviimiseks ja temale kindlana kuju andmiseks tarvilik hea organiseerimine. Ilma selleta me

ei saavuta neid tagajärgi, mida peabime saavutama.

Et teostada organiseerimist, peame käesoleval talvel ajutama kõigis kogudustes ja gruppides piibligrupid. Võeti ju ka käesoleva aasta konverentstil vastu otsus, mis kõlab järgmiselt: „Kuna piiblitundide pidamine on kõige tähtsain inimeste tõele mõitmisel, ja Jumala suurt tööd ei saa enne lõpetada, kui kõik meie koguduseliskmed lähuvad oma kaasinimeste juure ja neile peavad piiblitunde, siis otjustame:

1) üles kutjuda kõiki evangeeliumitöölisi ja kogudusi, et nad pööraksid rohkem tähelepanu piibligruppide organiseerimisele;

2) aastavalimistel valida kogudustes ühes teiste ametnikkudega ka piibligrupi juhataja, kelle ülesanne on oma grupi liikmeid õpetada ja välja viia piiblitöösle.“ — 1935. a. peakoosoleku otsus nr. 7.

Selle otsuse me peame teostama. Nii tuleb siis käesoleval talvel ajutada igas koguduses ja grupis piibligrupid. Seda tehes valitakse aastavalimistel ühes teiste ametnikkudega igas koguduses ja ka grupis piibligrupi juhataja. Kus pole organiseeritud kogudust, vaid grupp, seal peaks õieti kogudus, kelle alla grupp kuulub, viimasele valida piibligrupi juhataja, kuid vajaduse korral võib toimida ka pisut teisiti.

Kui on valitud p.-grupi juhataja, siis kutjutakse liikmeid avalikult üles astuma piibligruppi. Peale selle peab p.-grupi juhataja rääkima inimestega isiklikult ning neid kutjuma end üles andma p.-grupi liikmeteks. Kui p.-grupis on ka 3—4 liiget, siis on see ikkagi grupp ning võib sellisena tegutseda.)

Piibligrupi juhataja ülesanne on hoolitjeda oma liikmete piiblitöö eest; koguda huvitatute aadresside ja neid siis liikmetele edasi anda. Piibligrupi juhataja kutjub ka oma grupi kord nädalas või vähemalt kahe nädala tagant kokku. Seal nad õpivad kuidas inimestele ligineda, kuidas pidada piiblitunde ja võtavad ka läbi piiblitundidel käsitatavad teomad. Grupi kokku tulles annavad ka liikmed juhatajale aru oma piiblitööst ning räägivad läbielustid ja plaanitjavad edasijeks tööks.

Kuidas leida inimesi, kelle juures pidada piiblitunde? Neid me leiame, kui külastame inimesi. Üks hea viis selle teostamiseks on kirjanduse levitamine, siis leiame nii mõnedki huvitatud, kes meeleli kuulavad piiblitõe seletust. Piiblitunde tuleb pidada ka sugulaste ja tuttavate juures.

Kuidas avada teed piiblitundide pidamiseks

meile tundmatute juures? Kui tahame kellegi juures, kes meile on võõras, pidada piiblitundi, siis ei saa me seda teha kohe esimesel kätlastusel, vaid peame enne inimesega looma tutvuse. Oma külastuse puhul võime jellele isikule esitada ostmises midagi meie kirjandusest. Ei ole aga külastatav valmis olima, siis jätame temale hinnata midagi lugeda ning ütleme, et nädala (kase) pärast tuleme jälle ja siis toome temale uut lugemisainet. Nii võime jeda isikut külastada mitu korda järgimööda. Nüüd olles juba lugenud, hakkab inimene kas ise meilt midagi küsima või me oleme temaga juba saanud niivõrd tuttavaks, et võime hakata vähehaaval piiblit teletama.

Tehes piiblitööd perekondades, tuleb pidada filmas perekonna meeololu ning peab püüdma võita kõikide poolehoidu. Pidades piiblitunde inimeste juures, me ei pea tegema neile seijuforda piinlikuks ega neid millelegi sundima, mis neile on vastumeelt; näit. kui mõned ei taha põlvvedel palvetada, siis me ei pea neid selleks sundima, ja kui kellelegi ei meeldi, et nende pool waljusti lauldakse — sest et see kostub väljapoole ja äratab ka naabrite tähelepanu —, siis me ei pea jeda ainult oma tahtmise järele maksma panema. Piiblitunni pidaja peab väga teravalt pidama filmas oluforda ja inimeste joovi ning jelle järele siis tegutsema.

Kui piiblitööd olla piiblitund? Piiblitunni teema võib sisaldada kehtmisest 8—12 kirjakohta. Ühte teemasse ei peaks kokku kuhjama liig palju ainet, nii et jelle läbivõtmise muutub igavaks ja väsitavaks, ning inimene ei suuda kõike läbivõetud pidada meeles. Keskmise piiblitunni aeg oleks 35—45 minutit. Kui istunne mõne inimese juures kes-teab kui kaua ja jeketame talle piiblit ühte ja teist, püüdes tuua ette terwet tõde ühe korraga, siis ei ole see piiblitund, vaid niijugust tuleb nimetada millekski muuks, ning see ei anna jeda joovitud tagajärge, mis saavutatakse tõelise piiblitunniga.

Piiblitundide pidamisel ei ole ükskõik, millise teemaga algame, vaid seal peab just walitsema kindel süstemaatilisus — alul peame võtma lihtsamad ja üldisemad teemad, kuna pärast, kui inimesel on juba teatud alus, tuleb jeketada raskemaid ja tähtsamaid küsimusi.

Piiblitundide pidamisel me ei pea kedagi laimama ega jeda, mida isik austab, avalikult maha tegema. Mitte mahategemine, vaid tõekuulutamise võidab inimese.

Kui oleme lõpetanud piiblitunni, siis on hea, kui me seal ei viida enam kaua aega ega hakka veel kes-teab millest rääkima, vaid määrame aja kindlaks järgmiseks piiblitunniks ja lahume ning jätame inimese jelle mõjuga, mis talle jäi piiblitunnist. Seesama on maksim ka koosolekute kohta.

Meil on laos mõnejugust materjali, mida võib kasutada piibligrupi juhatajad, ja mis võib olla abiks piiblitundide pidamisel. 1930. aastal

## «MEIE AEG»

mureisege tingimata  
nii enesele kui ka  
omastele-tuttavatele!

ilmus traktat „Kuidas pidada piiblitunde?“ See traktat sisaldab 9 õppetükki ja on heaks väikeks käsitratatiks piibligrupi juhatajale. Kui piibligrupi juhataja kutsub kokku oma grupi, siis võib ta neile õpetada nimetatud traktadi järgi, võttes läbi üks õppetükk teise järele. See on materjal, mis anname praegu juhtidele, kuid jelle traktadi peaks omama ka iga piibligrupiliige. Nimetatud traktadi hind on 5 senti. Palume tellige neid kohe laost.

Peale jelle on meil veel piiblikaadrid, mis on koondatud komplektidesse. Ühes komplektis on 14 kaarti. Need kaardid sisaldavad teatud teemasid piiblikirjakohadega, kuna mõnel kaardil on üks ja mõnel kaks teemat. Mõned neist teemadest on liig pikad, neid tuleb lühendada vajaduse järele. Kaartidel on ka järjekorra numbrid, mis näitavad, millised küsimused tuleb võtta ennem läbi ja millised hiljem. Nimetatud kaardid on just antud välja selleks, et liikmed võiksid neid kasutada piiblitundide pidamisel. Kui piibligrupp tuleb kokku, siis võivad nad neil kaartidel avaldatud ainet üheskoos läbi murida ja välja töötada kohased teemad piiblitundide pidamiseks. Nimetatud kaardid on õige odavad, üks komplekt, 14 kaarti, maksab ainult 5 senti. Need kaardid on antud välja selleks, et nad peavad minema inimeste kätte ja mitte laos seisma. Kui me oleme walguise kandjad ja lewitajad, siis lajeme siis walguisel seisla laos finni-pakitud — see peab hoovama välja inimestele. Piibligrupi ja misjonühingu juhatajad on wastutawad jelle eest, et need kaardid kogudustele tel-litakse.

Peale jelle on veel laos väike raamatuke „Piiblitugemised praegusaja tõe üle“, mis sisaldab 34 huvitavat õppetükki. Selle proshüüri hind on 10 senti. Palume ka neid kogudustel tellida, need on samuti abiks piiblitundide pidamisel.

Armjad kaastööliised! me peame piiblitööd roh-kem elustama ning jellest kõik võtma osa; me peame jeda tegema organiseeritud wiisil. Enne ei saa Kristus tulla, kui see ülesanne on meil teostatud. „Sunnis on see sulane, keda isand tules nõnda leiab tegewat.“

Kutsume kõiki koguduse ametnikke ja ewangee-liumitöölisi tõstelt üles, asutada igas koguduses ja grupis piibligrupid. Kui jeda ei saa wiia läbi enne aastawalimisi, siis peab see tingimata teosta-tama aastawalimistel. Selleks andku armas Su-mal meile oma juhatus ja taewaliku tarkust.

U. A.

# KOGUDUSE ELU

## **Keda lahulas surm mööduval aastal**

Nasta lõppedes tuletatakse meele neid, kellele jee aasta jäi wiimseks maies elus. Mitmel meie kogudusel on olnud kaotusi surma läbi. Enamus lahkimüist on saarutanud kõrge wanaduse.

Kärus juri 5. juulil Johanna Williamson, 85 aastat wana. On läinud 24 aastat tõe teed.

Kullamaal juri 25. augustil Wiin Esku, 85 aastat wana.

Pikaweres juri 12. aprillil Maria Bloompuu, 46. a. wanuses.

Paldiskis juri 21. jaanuaril Paula Johanson; en. olnud 15 aastat koguduses.

Nõmmel juri 26. weebruaril Maria Remmelgas, 60 a. wana.

Saapsalu koguduse Sutlepa grupi liige Anna Pless, 86 a. wana, juri novembrikuus.

Kuresaares juri 29. augustil Marie Rahumeel, jaanud 90 aastat wanaks ja olnud üle 16 aasta koguduses.

Karwas juri 26. septembril Emilie Eller, 56 a. wanuses; koguduses olnud 15 aastat.

Pärnus juri 4. mail Liisa Tuuts, 42 a., koguduses olnud 17 a.; 2. juunil juri Sofie Tugedam, 50. eluaastas.

Kakweres juri 25. juunil Pauline Utter.

Tallinna 1. kogudusest juri 15. jaanuaril Anna Murm.

Tallinna 2. kogudusest juri 8. märtsil Marie Maagner, 60 a. wana; septembrikuus — Charlotte Berg, 59 a. wana.

Tallinna 3. koguduses juri 22. juunil Jakob Wildmanis; 12. augustil — Anna Dier, 63 a. wana; 31. augustil — Rosalie Einbaum.

Tallinna 4. kogudusest juri 4. juunil Magdalena Wilde, 41 a. wana, kellega oli kaotus kõigile meie noorte-osalondadele Tallinnas.

Tartus juri 13. märtsil Liisa Kuusik.

Walgas juri 19. weebruaril Anna Pikat, 68. eluaastas; 4. märtsil — Karl Koch, 67. eluaastas.

Wihulas juri 28. septembril Anna Räämet, 72 aasta wanuses.

## **Lähemaid lähtpäevi**

Hingamispäewal, 21. detsembril, palutakse korraldada heategevuse päew wastawate ettekannetega. Artiklid ettelugemiseks on käesolewas numbris. Njuge ka hoolekande plaani teostama.

Oleks soowitaw teha kingitusi waestele jõuluks.

Hingamispäewal, 28. detsembril, tuletage oma

armastuse-annetega meele meie kooli. Palutakse selleks teha forjandus.

Uue aasta esimesel hingamispäewal, 4. jaanuaril, on — kümne-hingamispäew. Sel päewal korraldagem wastawajulised piiblinurimised ja uuedagem oma ustawuse tootus! Ainot nurimiseks leiata käesolewas numbris.

## **Misjonikoolist**

„Mis juureks tahab jaada, peab wäikejelt algama“, nii on wana rahwa tähelepanek. Igale wäikejale algusele peab järgnema järjekindel ja püsijw töö, et oleks wõimalik kord näha ilusat ehitust. See on ka jona kõige tõstjemas mõttes majew meie äsjaawatud misjonikooli kohta. Meie ootus ja igatsus on täitunud oma misjonikooli jaamisega. Kuid meile on ka selge, et wõtjime enestele palju kohustusi ja rohket tööd, mis muutub meeldiwaks siis, kui jüdamis tujuk armastus jelle ettevõtte wastu. Oleme kindlad, et teie armastus meie oma misjonikooli wastu weelgi juureneks, kui näeksite õpilaste järemaid ja rõõmujt helkiwaid filmi, mis tennistawad juurt huwi kõige õpetatawa wastu. Nende jüdamis on rõõm ning tänumeel, et wõiwad olla iluja wõimaluse osalised: õppida ja muutuda elu jaoks tublimateks, kaasimeestele õnnistuseks ja Jumalale auks.

Armastus wõtub endale meeljusti kohustusi. Armastus on walmis töötama. Õpilased, kes on hingestatud armastusega igawese töe tundma õppimise wastu, on tulnud kooli ning kannawad juuri ohwreid ja teewad jõupingutusi, et õppida. Paljud nendest peawad ka weel oma ulespidamiseks töötama. Kuid ollakse walmis jeda tegema, jelt ilus eesmärk waimustab ja annab jõudu. Igal õrpepäewa algul tuleb õpetajate ja õpilaste hingest esile jüdamlik igatsus, mis wäljendatakse ühijes palwes, et Jumal ise wõtaks jeda tööd õnnistada. Kuid mitte ükji nende palwehäääl ei tõuse ules, waid õdede ja wendade armastawad jüdamed kannawad ka jeda asutust oma palwekätel, et Jumala Waim oleks töö juhija.

Armastus ettevõtte wastu on walmis weel teijigi raskesti wõitma. Ta aitab oma nõu ja jõuga kaasa, et meie misjonikool muutuks tõesti selleks, mis ta olema peab, jee on — meie tööle õnnistuseks. Kooli nõuõõgu pöördub kõikide armjate kaaswõitlejate ja sõprade poole palwega, teha kõik, mis wõimalik, et koolitööd jõudustada, niijasti waimulikult, waimjelt kui ka ainelijelt. Koolifondi juurendamiseks palutakse teha forjandus kõikides kogudustes jelle aasta wiimajel hingamis-

Sehekiis  
Humm

Sehekiis  
Hunna